

fuldt forsvarlig, og jeg kan derfor fuldt ud anbefale den. Jeg glæder mig over, at det er lykkedes den højtærede Indenrigsminister sammen med Folketinget at finde en Form, som muliggør en Besparelse, uden at Levevilkaarene forringes for de daarligst stillede Aldersrentenydere eller for dem, som ingen egen Indtægt eller egen Kapital har, thi det er, saa vidt jeg kan se, Tilfældet. Besparelsen opnaas ved, at man tager fra dem, der bedst kan taale det, og selv om der jo nok derved sker en Forringelse af den Opsparingspræmie, som paa forskellig Maade indeholdes i Aldersrentelovens Principper og Regler, saa berøres disse dog ikke i den Grad, at Ændringen kan siges paa nogen Maade at virke ødelæggende. Der er jo ogsaa paa dette Omraade Grund til at tage Hensyn til Pengenes øgede Værdi, idet den samme Kapital nu yder en større økonomisk Betyggelse, ogsaa for de gamle Mennesker, der her er Tale om, end Tilfældet var under det højere Prisniveau — og det samme gælder med Hensyn til Indtægten.

Jeg skal nævne et enkelt Eksempel — jeg skal ellers ikke gaa meget i Detailler med Tal. Lad os tage en Indtægt paa 1 000 Kr., det er et rundt Tal, som er let at manøvrere med og let at huske. En saadan Indtægt strækker til til mere nu end for faa Aar siden, og dette giver sig Udtryk i Lovgivningen paa følgende Maade: Et 65-aarigt Ægtepar i København med en Indtægt paa 1 000 Kr. kan efter den nugældende Lov faa en Aldersrente paa 783 Kr., men efter Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag vil de paagældende kun kunne faa 400 Kr. I Købstæderne kan de med den samme Indtægt faa en Aldersrente paa 505 Kr., men efter det foreliggende Lovforslag vil de gaa ned til 129 Kr. Paa Landet kan de efter den nugældende Lov faa en Aldersrente paa 225 Kr., medens de efter det foreliggende Lovforslag slet ingenting vil kunne faa. Trods denne ikke ubetydelige Nedgang for Folk med en Indtægt paa 1 000 Kr. vil man se, at de alligevel er betydelig bedre stillet end de Folk, som ingen egen Indtægt eller Kapital har, og som altsaa maa nøjes med Lovens Takster plus den eventuelle Hjælp, de kan faa ifølge Lovens § 6. For de enligt stillede Mænd og Kvinder, som er helt eller næsten ubemidlede eller ingen egen Indtægt har, frembyder det foreliggende Lovforslag en absolut Forbedring i Forhold til den bestaaende Lov, og dette for de flestes Vedkommende endda ikke alene, naar Hensyn tages til Kronens større Købeevne, men tillige absolut, talmæssigt set; og da de enligt stillede Forhold har været den nugældende Lovs

svageste Punkt, forundrer det mig noget, at man navnlig fra socialdemokratisk Side har modsat sig Lovforslaget saa stærkt, som man har, da der dog findes mange indenfor den Kategori, ikke mindst her i København.

Efter disse mine Udtalelser vil man forstaa, at jeg kan anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, og jeg gør det ikke alene paa egne, men ogsaa paa mit Partis Vegne. Da der jo, som man ser, er Tale om ikke ubetydelige Ændringer i den bestaaende Ordning, gaar jeg dog ud fra, at Lovforslaget skal behandles nærmere i et Udvalg, og jeg skal derfor ikke gaa yderligere i Enkelt-heder, saa meget mindre som den højtærede Indenrigsminister udførligt har gjort Rede for de Ændringer, Lovforslaget byder paa. Hovedparten af Ændringerne knytter sig til de tre Hovedformaal, jeg har omtalt, og som ogsaa den højtærede Minister har omtalt, men derudover er der foretaget en Del andre, mindre væsentlige Ændringer. Jeg finder de fleste af disse naturlige, men der er dog enkelte, jeg foreløbig er standset ved uden at være fuldt klar over deres Betydning og Rækkevidde. Dem kan vi jo imidlertid komme nærmere ind paa i det kommende Udvalg.

Der er dog et enkelt Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Indenrigsminister angaaende Lovforslagets § 11, der svarer til den nugældende Lovs § 10. I denne Paragraf omtales en Del Udgifter, som mulig kan forekomme, saaledes navnlig afløst Pligtkørsel, der skal refunderes efter de samme Regler som de øvrige Ydelser til Aldersrentenydere, altsaa refunderes baade af Forsørgelseskommunen og af Staten. I den nugældende Lovs § 10 henvises baade til § 13 og § 16, de to Paragraffer, som omhandler Refusionsbestemmelserne, men i Lovforslagets § 11 henvises blot til den ene af de to Paragraffer, nemlig til § 14, der svarer til § 13 i den gamle Lov, derimod ikke til § 17, der svarer til § 16 i den nugældende Lov. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om dette er en reel Ændring, eller om den kun er redaktionel. Jeg gaar ud fra, at det sidste er Tilfældet, men hvis det drejer sig om en reel Ændring, og der saaledes ikke mere kan faas nogen Refusion fra Staten, saa er det en Ændring, der nok kan være Grund til at tage op til nærmere Overvejelse. Jeg gaar imidlertid nærmest ud fra, at det er en redaktionel Ændring, og at man har anset det for overflødigt at henvide til § 17, fordi Beregningen af Statens Tilskud foretages til sidst, naar alle de mellemkommunale Refusioner er ordnet.